

TÓTH ÁGNES

Túloldalra egy hídon

Mustáros üveg húzott el a feje mellett, nekicsapódott a falnak, és darabokra tört. Elakadt a lélegzete, és hirtelen behúzta a nyakát. A fehér falon az okkersárga folt épp illett a barnászörös pacni színéhez, amely valószínűleg a múlt héten becsapódott paradicsompaszta emlékét őrizte. Óvatosan kerülgette az üvegcserepeket, túsarkú cipőjével mégis sikerült rálépnie egy szilánkra; csikorgó hangjától lúdbőrös lett. Lassan közeledett a 18 év körüli fiúhoz, aki egy jókora virágvázát szorongatott bevetésre készen. A srác meglepődött, amikor meglátta a hosszú szőke hajú lányt. Nem rá számított. Le is engedte a kezét, és lehuppant a mögötte álló mély fotelbe. Mintha gyomorrontása lenne, olyan képet vágott.

– Remélem, életben hagysz – mondta a váratlan vendég, és egy papírlapot halászott ki retiküljéből. Beleolvasott, majd körülnézett.

– Kamarásékat keresem. Nem tudom, jó helyen járok-e.

– Nem jársz jó helyen – közölte másnapos hangon a fiú –, de azért örülök a látogatásnak. Ide csak az ellenségeim szoktak betérni, akiket kurvára gyűlölök.

– Úgy látom, elég sűrűn látogatnak meg. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint a repülő mustáros és paradicsompasztás üvegek nyomai a falon. Vagy talán az absztrakt festészet rabjaként űzöd az alkotásnak ezt a kevesek által használt módját?

– Miért? Érdekelnek a művészeti ágak?

– Igen. Különösen az írásművészet.

– És miket írsz, ha szabad tudnom?

– Érdekes sztorikat, amelyeket az életből merítek vagy magam talállok ki. Most is éppen emiatt jöttem ide, illetve Kamarásékhoz. Egy ismerősöm ezt a címet adta meg. Azt mondta, itt olyan történetre bukkanok, amittől eldobom magam.

– Akkor máris leheveredhetsz – mutatott a srác a kanapéra –, ugyanis éppen egy megdöbbentő történetre találtál. Vagy nem vetted még észre?

– Nem mondom, valami rögtön gyanús volt, amikor beléptem, ugyanis jobban szeretem, ha virággal fogadnak, mint mustárral.

De máris megyek, csak mondd meg, hol laknak Kamarásék.

– Ül csak le. Itt laknak Kamarásék, illetve én, az öcsém és az özvegy anyám.

– Az előbb azt mondtad, nem jó helyen járok.

– Miért, szerinted ez jó hely?

– Attól függ, honnan nézzük. Amikor lentről felnéztem, és megláttam a piros mályvákat a hatodik emeleti ablakokban, arra gondoltam, jó hely. Tényleg, a mályvákat miért nem vágta meg a földhöz? Vagy szeretted a virágokat? Akkor még nincs olyan nagy baj veled. Szóval te vagy Kamarás Bandika? Vagy inkább Bandita?

– Szólíts egyszerűen Bandinak. És téged hogy hívnak?

– Ha elhagyod a neved elejéről a B betűt, kimondod a nevem.

– Andi? Ki hinné? Inkább olyan vagy, mint Klaudia. A Schiffer. Tudod, aki a kifutókon mászkál mindenféle jó cuccokban. Éppen a tegnap volt nálam. Bikinibemutatót tartott nekem, és még azt is megmutatta, mi van alatta. Most mit húzod a szád? Esküszöm, nem hazudok. De találkoztam Madonnával és Sharon Stone-nal is. És ha akarom, feljön nekem a sírból Marilyn Monroe is.

– És képes vagy ebben a mocskokban fogadni őket? Hát milyen fickó vagy te?

A fiú elhallgatott. Kicsit meg volt lepődve, bár igyekezett titkolni. Az arca sápadt volt, barna szeme karikás, szőke haja a vállán lógott. Amúgy nagyon is jóképű volt az istenadta. Hirtelen felállt, de még mielőtt elérte volna a fürdőszobát, elhányta magát. Görcsösen öklendezett, összehúzódott teste előredőlt, látszott, rögtön elájul. A lány odaugrott, elkapta. Lassan a kanapéhoz vonszolta és lefektette. Vízet hozott, megittatta.

Belekapaszkodott a lányba.

– Te, te tényleg nem vagy ellenség – motyogta, és lehunyta a szemét. – Ne hagyj itt. Könyörgöm, ne hagyj most egyedül. Ha megígéred, hogy maradsz, olyan sztorit kapsz tőlem, hogy megnyalod mind a tíz ujjad utána.

(folytatás a következő oldalon)

Túloldalra egy hídon

(folytatás az előző oldalról)

– Rendben. Úgyis azért jöttem – mondta a lány, és leült a fiú mellé.

Elsimített a homlokából egy izzadt tincset, elővette riportertermagnóját, bekapcsolta, és várt...

Talán két hónap telt el az eset óta, de a munka sodró lendületében, a mindennapok stresszes őrlődésében egy percre sem feledkezett meg élete egyik legérdekesebb sztorijáról, illetve Kamarás Bandiról, csak még nem volt ideje, hogy leüljön, és nyugodtan kidolgozza a történetét. Egyre jobban foglalkoztatta az anyag. Nyugtalanság vett rajta erőt. Kikereste a fiókból a kazettát, berakta a magnóba, és lehunyta a szemét.

A halk surrogáson hamarosan átütött egy rekedtes bariton, mely néhol még őrizte a gyerekes hanghordozást. Többször visszatekerte a hangszalagot, maga elé idézte a fiú sápadt arcát, kapaszkodását, szeretetét, és hallotta, hogyan ismételteti: „Nekem van önkontrollom.”

Új lapot fűzött az írógépbe, némi töprengés után szabadon hagyta a cím helyét, és írni kezdte a kazettáról a szöveget:

„Csak arra kérlek, ne ítéld el. Egy ember nem ítéld el addig egy másik embert a tetteiért, amíg nincs tisztában azok okai-
val. Tudom, hogy anyaszomorító, önpusztító, másokban is kárt tevő, agresszív állatnak és gyógyíthatatlan szenvedélybetegnek tartanak, de nem éppen így van. Hidd el, én nem vagyok sem gonosz, sem notórius szipózó. Csak alkalomadtán csinálom, amikor nagyon magányos vagy stresszes vagyok. Egyedül szipózok, mert úgy nem olyan veszélyes. Társaságban még képesek, és egymás torkának esnek, aztán megtörténik a baj. Beszipóznak, hallgatják azt az örült zenét, és a posztereken lévő szörnyek meg-elevenednek előttük. Van, aki elájul, és még szörnyet is halhat ijedtében. Én nem szeretem ezt a zenei stílust. Az én kedvencem a Depeche Mode. Igaz, hogy újfasisztának tartják őket, viszont nekem nagyon tetszik a hangszerelésük és a frizurájuk. Ha beszipózok, akkor hallom, ahogy énekelnek, és a hallucináció alatt mintha szinkronizálva lenne, tökéletesen értem a teljes szöveget. Tudod, nem mindegy, hogy az ember milyen

ragasztót szív. Ahhoz érteni kell, és ezt egy profi már tudja. Az ember két év alatt csak szerez tapasztalatokat. Nekem fel van írva, melyik ragasztóban milyen és hány százalékos vegyi anyag van. Előfordul, hogy csak gumiport kapok, azt fel kell oldani. Nem mondom meg, mivel. Nem kell sokat szívni, mert akkor elfogy az oxigén, és kámpec. Fél deci elég belőle a zacskó fenekén. Legjobb félhomályban csinálni vagy sötétben, mert úgy tisztábbak és élethűbbek a látomások.

Például inog a padló, mintha már nem is rajta, hanem egy megfoghatatlan valami lebegnék. Űrzenét és mindenféle űrbeli hangokat hallok: biú-bamm, dzsiú-dzsipp, dzsiupp, és furcsa zöld emberkék vesznek körül, aztán különféle színeket szórnak rám, amelyek teljesen beszőnek. Az ablakon alattomosan besurran egy ufó, és máris ott landol a szoba távolabbi sarkában, de amikor közeledni próbálok hozzá, felemelkedik, és dzsiíí-íí, kirepül az erkélyajtón, ahonnan máris betolakodik egy rakás ember, és takarítani kezdik a szobát, sűrögnek-forognak, mint a szorgos hangyák, míg egy luxuslakást nem varázsolnak a kopott szoba helyére. És hirtelen megszólal a zene, édesen, lágyan, hogy minden szőröm felborzolódik. Forgatom a fejem, hát egy isteni CD van a padlón, amilyenre már olyan régen vágytam. Meg akarom érinteni, de rám szól egy hang: »Ne nyúlj hozzá, mert elfolyik!« Na, a fene egye meg, jól megjártam. Megfordulok, és abban a pillanatban a falból hirtelen hegyes kardok vágódnak ki, egyre közelednek felém, át is szúrják a koponyámat, de semmi fájdalmat nem érzek. Látok olyan dolgokat is, amiket megkívánok vagy megparancsolok. Gyönyörködtem már szebbnél szebb nőkben, sztároknak, luxusautókban, de amikor meg akartam fogni őket, szétmállottak a kezem között és eltűntek.

Sokszor olyan az egész, mint egy számítógépes játék. Ha kilövöd az első kockákat, akkor nyertél. Ezt nem tudom másképp megmagyarázni. Nem vagyok semmilyen szektának a tagja, mégis találkoztam Luciferrel. Itt a szobában. Hozzám lépett, és kezét fogott velem. Még most is érzem a marka szorítását. Zöld volt a feje, szárfüle volt, nagy szarva, meg fekete teste. Még sokáig fáj a kezem, úgy megszorította... El is mond-

tam anyámnak, de totál kiborult tőle. Azt hitte, teljesen elment a sütnivalóm. Kihívta a mentőt, bevitték a pszichiátriára, de ott azt mondták, ha tényleg narkós vagyok, írjon anyám egy nyilatkozatot róla, írassa alá két tanúval – megjegyzem, titkolja a szerencsétlen –, aztán adjuk le a papírt a kerületi dokinál, ő majd ad nekem egy beutalót a diliházba, és akkor megvizsgálják és megpróbálnak valamit tenni. Másnap a rendőrséget hívta a mutter, mert totál ki voltam készülve, és szétvertem a lakást, de a rendőrök azt mondták, ne őket hívja, hanem a mentőket.

Anyá persze mindig csak azt mondogatja, hogy török-zúzok, meg agresszív vagyok, és ahelyett, hogy elmennék dolgozni, hogy zsebpénzem legyen, inkább eladogatom a cuccaimat, amiket ő vett nekem abból a pénzből, amiért kidolgozta a belét. Én elmennék melózni, mert ügyes kezem van, jó műszerész vagyok, akárki megmondja, de mindenütt macerálnak, és attól kiborulok, és minden eszembe jut. Bezzeg anyámnak nem jut eszébe, hogy mennyit szenvedtem gyerekkoromban a családi cirkuszok miatt. Hogy bezártak a fürdőszobába, és eloltották a villanyt. Majd frászt kaptam. Meg egyedül hagytak a lakásban. Addig ordítottam, míg a szomszédok ki nem szabadítottak. És ez így ment nap mint nap. Apámat több mint tízéves koromig nem ismertem. A mostohaapám kikészített minket. Tört, zúzott, gyilkolódott. Mindig el kellett menekülnünk hazulról, ha berúgott. Idegen városban jártam szakiskolába. Senki sem volt mellettem, ha szükségem volt rá. Nem kívánok senkinek hasonló jókat.

Az egyik haverem akkor már kipróbálta a szipózást. Ódákat zengett róla, hát én is kipróbáltam. Rögtön feldobott. Minden nyomorúságomat elfelejtettem. Lebegtem, és rózsaszínűnek láttam az egész rohadt életemet és a világot. Egyre többször akartam ilyennek látni. Hát persze hogy gyáva menekülés a valóság elől. De nem hiszem el, hogy még jobban tönkremegy az idegem, hogy kihullnak a fogaim, és idő előtt megdöglök. Akkor csinálom, amikor szükségét érzem, és olyankor lehetek boldog, gazdag, erős, meg minden. A legizgibb az, hogy másnak is be tudok szuggérálni dolgokat. Az öcsémnek például azt mondtam, amikor beszipózott, hogy itt van Szuperman, és hogy szedje össze a kincseket, amiket fentről leiszórt, és akkor baromi gazdagok leszünk. És

az öcsém csak szedte, szedte, majd megszakadt, azt látnod kellett volna.

Valamelyik nap felmentünk a tetőre. Hangyaversenyt játszottunk. Elindult a két hangya toronyiránt a túloldalra egy hídon, ami a templomtornyot köti össze a nyolcadik emelettel. Az öcskös hangyája győzött, mert én rászóltam az enyémmre, hogy térjen le jobbra.

Ne mondj semmit, magamtól is tudom, hogy ez életveszélyes játék. De hát mi nem akartunk átmenni azon a hídon! Mondom, hogy van önkontrollom! Ha megjelenik a híd, akkor mielőtt átmennék rajta, lelógatom fentről a kezemet, és ha üres a tér, akkor tudom, hogy csak látomás, és nem szabad átmenni a túloldalra. De előfordulhat, sőt már egyszer meg is történt, itt a városban, hogy valaki elhitte, hogy igazi a híd, és átment rajta. Atyaisten, mindig hányanom kell megint! Minek is ugatok annyit. Tudod, ki volt az? A legjobb barátom! Aztán kampec. De olyan is van, aki súlyos vagy halálos mérgezést kap, mert nem tudja, milyen ragasztót szív. Én tudok vigyázni magamra. Van önkontrollom. Bezabálok előtte, és egy kicsit nyitva hagyom az ablakot, hogy legyen elég levegő. A szipózást idejében kell megszakítani, mielőtt még eszedet vesztenéd. Egyszer feldobtam én is vagy öt percre a talpamat, de így szerez az ember tapasztalatokat...

Ne ítéld el. Nem én vettem rá az öcsémet, hogy szipózzon, hiszen még csak tizenkét éves. Én nem mondtam, hogy csinálja, na de hogy jön az ki, hogy kér, és én nem adok neki? Azt ordítja, hogy irigy állat vagyok, és nem akarom, hogy neki is jó legyen, pedig tegnap is, amikor csak épp belelélegzett a zacskóba, látta a repülő szőnyeget a törökkel... Aztán a mutter elkapott minket, és elvette a ragasztót, mi meg ott fetrengtünk a földön, sírva, üvöltözve, mint a fába szorult féreg, és miközben szétvertük a berendezést, azt kiabáltuk, hogy neki szabad cigizni, piálni, kávézni, nekünk meg nem szabad egy kicsit sem szipózni? Hát hol itt az igazság? A cigi, a kávé, meg a pia van olyan káros, mint egy adag szipó. De a mutter nem ért meg minket, és folyton azt sikítja hisztérikusan, hogy meg fogunk halni, és aztán már neki sincs tovább...

Máskülönben le a kalappal előtte, jó fej anyá, hisz egyedül nevel minket, csak hát nem bír megérteni. Na nem, azt nem mond-

(folytatás a következő oldalon)